

Maria Lluïsa Aguiló

Floresta

07/07 - 30/08/26

ESPAI COR

(art al cor de Cort)

"Damunt de tu, només les flors
eren com una ofrena blanca."

Josep Janés i Olivé

(fragment del poemari *Combat del somni*, 1937)

Floresta neix l'any 2020, en el si del confinament, quan un silenci inesperat aturà el ritme frenètic de la humanitat. Impulsada pel desig constant de crear, Maria Lluïsa Aguiló inicia aquest projecte a partir de l'observació detinguda d'una flor —el ciclamen—, el moviment gràcil i lleuger del qual evoca la dansa lliure de Loie Fuller i Isadora Duncan.

D'aquesta contemplació neixen diverses sèries centrades en una mateixa flor representada en múltiples posicions i variacions. Tanmateix, el projecte pren una nova dimensió quan nombroses persones comencen a enviar imatges de flors a l'artista, que les retorna transformades en pintura. Així, el jardí creix dia rere dia: cada obra esdevé un ritual íntim i meditatiu, pintat amb el pensament dirigit cap a la persona que ha compartit aquella flor. S'inicia un univers de llums, formes sensibles, microcosmos íntim de natura creixent que s'estén fins a arribar a milers de representacions florals.

Si fos possible traduir la música en pintura, i si més no en paraula, aquesta obra, en el seu significat més profund trobaria ressò en el poema de Josep Janés i Olivé extret de *Combat del somni* (1937), posteriorment musicat per Frederic Mompou (1942), és la música per a l'artista l'element essencial d'acompanyament a l'acte pictòric. En un sentit acurat, les flors ens recorden la naturalesa transitòria de l'existència i són testimonis silenciosos dels moments transcendents que formen part de la nostra condició humana. Dins l'obra, deixant de banda la malenconia, traspua el bri d'esperança que ens aferra a la vida, a la resiliència.

Una vasta dimensió multidisciplinària ha estat present en la trajectòria de Maria Lluïsa Aguiló des de fa anys, tant en el disseny de joies inspirades en formes vegetals com en les seves sèries de xilografies dedicades a espècies endèmiques. En aquest sentit, ressona també la idea formulada per Charles Rennie Mackintosh: "l'art és la flor".

Elles apareixen aquí no només com a elements naturals, sinó com a símbols de presència, memòria i transcendència. La llum, efímera i subtil, acompanya aquesta experiència sensorial que convida l'espectador a habitar el temps lent de la mirada.

L'obra de Maria Lluïsa Aguiló transforma la sala en una gran ofrena floral: un teixit de vida i color on les flors pintades evoquen alhora la fragilitat de la bellesa i la persistència de l'emoció.

Art al cor de Cort proposa així una trobada entre espai urbà i paratge interior: un jardí simbòlic enmig de la ciutat, on l'art es converteix en refugi, contemplació i celebració de la vida.

Gabriela Seguí Aguiló